

Sygn. akt I C 1205/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia SO Alina Gąsior
Protokolant	Beata Gurdziołek

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2021 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna w W.

przeciwko P. K., I. K.

o zapłatę

1. zasądza solidarnie od pozwanych P. K., I. K. na rzecz powoda (...) Banku Spółki Akcyjnej w W. kwotę 118.076,86 (sto osiemnaście tysięcy siedemdziesiąt sześć 86/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 lutego 2020 roku do dnia zapłaty ;

2. zasądza solidarnie od pozwanych P. K., I. K. na rzecz powoda (...) Banku Spółki Akcyjnej w W. kwotę 11.321,00 (jedenaście tysięcy trzysta dwadzieścia jeden 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.417,00 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście 00/100) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Alina Gąsior

Sygn. akt I C 1205/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 sierpnia 2020 r. powód (...) Bank Spółka Akcyjna w W., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanych P. K. i I. K. solidarnie kwoty 118.076,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że kwota dochodzona pozwem wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej przez strony w dniu 31.05.2016 r., którą następnie powód wypowiedział. Powód podał, iż na dochodzoną pozwem kwotę składają się: niespłacony kapitał w kwocie 104.929,74 zł, odsetki umowne w kwocie 11.355,73 zł oraz odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 1.791,39 zł

Pozew został złożony przed upływem terminu 3 miesięcy od wydania przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie sygn. akt VI Nc-e 271026/20 postanowienia z dnia 3 czerwca 2020 r. o umorzenia postępowania, wobec skutecznego wniesienia przez pozwanych sprzeciwu od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i tym samym utraty przez niego mocy.

W piśmie z dnia 23 września 2020 r., które stanowi w sprawie odpowiedź na pozew, pozwani P. K. i I. K. wskazali, że umowa łącząca strony zawiera klauzule niedozwolone, a także iż pozwani nie zostali poinformowani przez powoda o możliwości ubezpieczenia kredytu. Na wypadek uwzględnienia powództwa pozwani wnieśli o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty oraz zwolnienie od kosztów sądowych, które w istocie stanowi wniosek o nieobciążanie kosztami procesu. W piśmie z dnia 23 kwietnia 2021 r. pozwani złożyli oświadczenie w trybie art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim.

Powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Powód wskazał, że w sprawie nie zachodzi szczególny wypadek uzasadniający nieobciążanie pozwanych kosztami postępowania, przede wszystkim brak jest gwarancji że raty te będą przez pozwanych płacone. Powód wskazał także, iż w chwili zawierania umowy pozwany zostały udzielone niezbędne informacje do podjęcia decyzji o zaciągnięciu zobowiązania, w tym dotyczące ryzyka związanego z zaciąganym zobowiązaniem, najważniejszych postanowień umowy oraz możliwości odstąpienia od niej, które pozwani zaakceptowali. Ponadto powód wskazał, iż po stronie banku brak jest naruszenia przepisów ustawy o kredycie konsumenckim uzasadniającym oświadczenie pozwanych w trybie tzw. sankcji darmowego kredytu, a ponadto zostało ono złożone po upływie ustawowego terminu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwani zawarli z powodem (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w dniu 31.05.2016 umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...).

Na podstawie umowy bank udzielił pozwany kredyt w wysokości 119.669,05 zł z przeznaczeniem na spłatę zobowiązań z tytułu 12 umów kredytu w innych bankach w łącznej wysokości 100.522,00 zł oraz zapłatę kosztów kredytu obejmujących prowizję od udzielonego kredytu w wysokości 19147,05 zł. Kwotę udzielonego kredytu pozwani zobowiązali się spłacić wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych nie później niż do 30 dnia każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w umowie (§ 1 ust. 1 i 2 umowy).

Oprocentowanie kredytu zostało określone według stopy zmiennej jako suma stawki WIBOR 3M i marży w wysokości 7.81 punktów procentowych, stałej w trakcie trwania Umowy. Oprocentowanie kredytu na dzień zawarcia umowy wynosiło 9.49 % w stosunku rocznym. Zgodnie z umową dla pierwszego okresu obrachunkowego, do obliczenia wysokości oprocentowania bank zastosuje stawkę referencyjną WIBOR 3M z przedostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień uruchomienia kredytu, jeżeli termin spłaty pierwszej raty kredytu zostanie przesunięty z najbliższego terminu spłaty (zgodnie z wybranym dniem spłaty) przypadającego po dacie uruchomienia środków na kolejny termin, zgodny z częstotliwością spłat, to zmiana oprocentowania w pierwszym okresie obrachunkowym dokonana zostanie po terminie spłaty dwóch pierwszych rat. Zmiana oprocentowania w kolejnych 3-miesięcznych okresach obrachunkowych następuje w wyniku zmiany stawki WIBOR 3M z przedostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień spłaty raty kredytu (§ 2 ust. 1-5 umowy). Odsetkiienne naliczone na dzień zawarcia umowy określono na kwotę 31.03 zł (§ 8 ust 3 umowy).

Oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego zostało określone jako równe wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2¹ kodeksu cywilnego. W dniu zawarcia umowy wysokość oprocentowania z tytułu zadłużenia przeterminowanego wynosiła 14 % w stosunku rocznym. Zmiana oprocentowania zadłużenia przeterminowanego może nastąpić w przypadku zmiany wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2¹ kodeksu cywilnego (§ 3 ust. 5-7 umowy).

Całkowita kwota do zapłaty przez pozwanych na dzień zawarcia umowy została ustalona na kwotę 185.773,01 zł. Na kwotę do zapłaty składa się: całkowita kwota kredytu w wysokości 100.522,00 zł oraz całkowity koszt kredytu, który na dzień zawarcia umowy, naliczono szacunkowo na kwotę 85.251,01 zł. Jako całkowity koszt kredytu wskazano: należne odsetki umowne w wysokości 66.103,96 zł, prowizję od udzielonego kredytu w wysokości 19.147,05 zł. Roczna

rzeczywista stopa oprocentowania (...) na dzień zawarcia umowy wynosiła 14.69% zgodnie z ustawą o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011r. (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1797) (§ 5 ust. 1-4 umowy).

Strony ustaliły, że umowa rozwiązuje się z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia bądź w każdym czasie - za porozumieniem stron. Bank ma prawo wypowiedzieć umowę w przypadku m.in. rażącego naruszenia postanowień umowy lub regulaminu przez kredytobiorcę. W przypadku jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa kredytobiorcę do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Jeżeli należności nie zostaną uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, w której złożony przez kredytobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostanie odrzucony, bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu. Wówczas od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonego kredytu staje się wymagalne i traktowane jest jako zadłużenie przeterminowane. (§ 9 ust. 1, 3, 4 umowy).

/dowód: umowa o kredyt konsolidacyjny k.18-22v/

Pozwani zostali poinformowani o najważniejszych postanowieniach umowy. Informacja obejmowała m.in. całkowitą kwotę do zapłaty oraz skutek, jaki nastąpi w przypadku jej niezapłacenia. Pozwani otrzymali prognozowany harmonogram spłat pożyczki obejmujący 120 miesięcznych rat.

/dowód: formularz informacyjny k.55-56v, harmonogram spłat k.58-59/

Pozwani początkowo spłacali kredyt zgodnie z umową. Od października 2018 r. ich spłaty obejmowały kwoty znacznie niższe od ustalonej umową wysokości raty.

W konsekwencji bank pismami z dnia 14.11.2019 r. zatytułowanymi ostateczne wezwanie do zapłaty wezwał każdego z pozwanych do uregulowania wymagalnego zadłużenia powstałego od dnia 30 października 2018 r. w wysokości 19.825,49 zł, wskazując, że w przypadku jego nieuiszczenia w wyznaczonym terminie może skutkować wypowiedzeniem umowy z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania. Bank poinformował przy tym także o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Oba pisma zostały doręczone pozwany.

/dowód: historia rachunku kredytowego k.60-63v, wezwanie do zapłaty pozwanego wraz z wydrukiem ze strony internetowej śledzenia przesyłek Poczty Polskiej k.110, k.111, wezwanie do zapłaty pozwanej wraz z wydrukiem ze strony internetowej śledzenia przesyłek Poczty Polskiej k.112, k.113/

Wobec braku uregulowania należności, pismami z dnia 17 grudnia 2019 r. bank wypowiedział pozwany umowę o kredyt konsolidacyjny z powodu niedotrzymania warunków umowy i nieuregulowania zaległości pomimo wezwania do zapłaty z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, licząc od daty doręczenia. Oba pisma zostały podjęte przez pozwaną I. K. w dniu 23 grudnia 2019 r.

/dowód: wypowiedzenie umowy pozwanej wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k.23-23v, k.24-24v, wypowiedzenie umowy pozwanemu wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k.25-25v, k.26-26v/

Zaległość pozwanych z tytułu zawartej umowy nr (...) z dnia 31.05.2016.na dzień 10.02.2020 r. wyniosła 118.076,86 zł

Na kwotę tę składają się: niespłacony kapitał w kwocie 104.929,74 zł, odsetki umowne w kwocie 11.355,73 zł i odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 1.791,39 zł

/dowód: wyciąg z ksiąg banku k.4/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Odpowiedzialność pozwanych wynika z zawartej z bankiem umowy kredytowej. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (wg stanu na dzień zawarcia umowy t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 128) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas znaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie zaś z art. 78a ustawy Prawo bankowe przepisy ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

W toku niniejszego postępowania pozwani kwestionowali powództwo co do zasady, powołując się na zarzut istnienia w umowie niedozwolonych klauzul umownych.

W niniejszej sprawie kredytodawca jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej, między innymi w zakresie udzielania kredytów, a pozwani jako osoby fizyczne są konsumentami. Strony zawarły umowę kredytu w oparciu o przygotowany przez powoda wzorzec umowny. W postępowaniu powód nie wykazał, aby postanowienia łączącej strony umowy dotyczące opłat miały być między stronami uzgodnione w sposób indywidualny (tj. przyjmowane w drodze negocjacji), zatem możliwe było ocenienie ich przez pryzmat art. 385¹ § 1 kc. W ramach kontroli incydentalnej, kiedy nie ma prejudykatu w postaci wyroku (...) uznającego postanowienia wzorca umownego za niedozwolone, sąd samodzielnie ocenia treść wzorca pod kątem nieuczciwego charakteru jego postanowień.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 kpc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Pozwani wskazali, że umowa wypełniona jest klauzulami niedozwolonymi, jednak nie wskazali, o jakie dokładnie postanowienia chodzi, ani też nie podjęli w tym zakresie w zasadzie żadnej argumentacji.

W ocenie Sądu łącząca strony umowa o kredyt zawarta została zgodnie z dobrymi obyczajami i poszanowaniem praw konsumenta. Kwota kredytu wraz z prowizją jako przedmiot głównego świadczenia – udzielanego przez powoda i podlegającego zwrotowi przez pozwanych - została określona w sposób wystarczająco jasny. Precyzyjność postanowień umowy, ich zrozumiałość w zakresie obliczenia takiej wysokości dla przeciętnego konsumenta w ocenie Sądu nie powinna budzić wątpliwości. Zwrócić należy uwagę, iż pozwani dodatkowo uzyskali od banku formularz informacyjny zawierający precyzyjne i niezbędne informacje w kontekście zawieranej umowy. Wskazane w umowie koszty kredytu stanowiące pozaodsetkowe koszty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6a ustawy o kredycie konsumenckim (tj. wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek) zostały ustalone na właściwym poziomie, mając na uwadze, że zgodnie z art. 36a ust. 2 tej ustawy, pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy. W zakresie zaś odsetek kapitałowych i za opóźnienie wskazać należy, iż umowa prawidłowo wskazuje wysokości oprocentowania istniejące w dniu zawarcia umowy oraz określa warunki ich zmiany. W ocenie Sądu treść umowy kredytu nie zawiera również klauzul niedozwolonych w zakresie postanowień nie mających charakteru postanowień określających główne świadczenia stron, w tym kształtujących praw i obowiązków konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami lub rażąco naruszający ich interesy. Umowa nie zawiera także postanowień objętych katalogiem z art. 385³ kc.

Należy jednak wyraźnie zaznaczyć, że nie powinno być tak, że konsument, działając z pełną świadomością podejmowanych decyzji oraz mając pełne rozeznanie swej sytuacji majątkowej oraz wysokości zaciągniętego zobowiązania, zawiera umowę z przedsiębiorcą, zaś w przypadku popadnięcia w problemy finansowe stwierdza, że zawiera ona klauzule abuzywne.

Pozwani w sprawie podnieśli także, że nie zostali poinformowani o możliwości ubezpieczenia kredytu, z którego mogliby skorzystać przy spłacaniu wierzytelności, jak też który miałby wpływ na samą wysokość udzielonego kredytu. Zwrócić należy uwagę, iż ubezpieczenie to z reguły jest ubezpieczeniem na życie i całkowitej trwałej niezdolności do pracy, wobec czego wymaga ono zaistnienia określonego wypadku pozwalającego na sfinansowanie z niego kwoty kredytu. Sąd dostrzega, że dzięki zawarciu umowy ubezpieczenia kredytu kredytobiorcy otrzymują często promocyjne warunki, jednak stanowanie takiego sposobu zabezpieczenia zawsze łączy się z koniecznością uiszczenia opłaty z tytułu składki ubezpieczeniowej. Nie można więc uznać, że po stronie pozwanych samo przez się nastąpiło jakieś pokrzywdzenie. Działania powoda na etapie zawierania umowy nie zmierzało do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u klienta czy wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Wskazać też przede wszystkim należy, że ubezpieczenie kredytu nie stanowi koniecznego elementu umowy kredytu.

W konsekwencji umowa łącząca strony jest ważna i może stanowić podstawę skutecznego dochodzenia przez bank roszczenia w niniejszej sprawie.

Pozwani w toku niniejszego postępowania w dniu 23 kwietnia 2021 r. złożyli oświadczenia w trybie tzw. sankcji darmowego kredytu (k.123-124).

Zgodnie z art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie. Sankcja kredytu darmowego polega w ogólności na uprawnieniu konsumenta do spłaty kredytu bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy. Jednakże zgodnie z ust. 5 tego przepisu uprawnienie to wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy. Nie może przy tym budzić wątpliwości, że chodzi tu o dzień wykonania umowy przez kredytodawcę, czyli dzień przekazania kwoty kredytu. Kredyt został wypłacony pozwany w dniu 31 maja 2016 r., zatem ich uprawnienie do złożenia oświadczenia w trybie art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim wygasło z dniem 31 maja 2017 r. W konsekwencji oświadczenie złożone przez nich w 2021 r. nie mogło wywołać zamierzonego skutku prawnego. Z uwagi zaś na wygaśnięcie uprawnienia do złożenia oświadczenia, Sąd odstąpił od badania ewentualnego naruszenia przez bank wskazanych wyżej przepisów ustawy, umożliwiających skorzystanie z sankcji darmowego kredytu.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu argumentacja pozwanych kwestionująca roszczenie zgłoszona w toku niniejszej sprawy nie zasługiwała na uwzględnienie i służyła jedynie przedłużeniu postępowania. Na zasadność żądania powoda nie wpływa także stanowisko pozwanych przedstawione w toku elektronicznego postępowania upominawczego, poprzedzającego niniejszą sprawę. W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty w tym postępowaniu (k.11v-14) pozwani wnieśli skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zakwestionowali roszczenie w całości, podnosząc zarzuty nieudowodnienia roszczenia, zarzuty niewymagalności roszczenia, zarzut brak legitymacji po stronie powoda, a także kwestionując wysokość samego roszczenia. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwani dodatkowo podnieśli, że umowa zawierała klauzule niedozwolone w zakresie niektórych opłat stanowiących w istocie karę umowną, a także podnieśli zarzut przedawnienia. Wskazać należy, iż powód posiadający legitymację procesową, prawidłowo wykazał istnienie wierzytelności zarówno co do jej wysokości jak i wymagalności, a roszczenie to nie jest przy tym przedawnione (okres przedawnienia wynosi 3 lata zgodnie z art. 118 kc, przy czym został on przerwany już w 10 lutego 2020 r., kiedy to powód wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie). Powód wykazał wysokość zadłużenia pozwanych poprzez wyciąg z ksiąg bankowych (k.4) oraz historie rachunku kredytowego (k.60-63v, k. (64-95), których to pozwani nie kwestionowali, jak też nie przedstawili żadnych dowodów zapłaty, chociaż w tym zakresie to na nich spoczywał ciężar dowodu (art. 6 kc). W niniejszej sprawie bank prawidłowo wypowiedział umowę, w szczególności pisma zostały wysłane za potwierdzeniem odbioru do każdego z pozwanych osobno na adresy korespondencyjne podane w umowie i aktualne również w niniejszej sprawie. Co do zaś kwestionowanych opłat z tytułu wezwań i innych czynności windykacyjnych, z akt sprawy nie wynika, by takowe zostały naliczone, jak też powód nie dochodzi ich w niniejszym postępowaniu, dlatego też w tym zakresie wszelkie rozważania są bezprzedmiotowe.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu. Termin wypowiedzenia, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy – 7 dni.

W niniejszej sprawie powód skutecznie wypowiedział umowę kredytu wobec niedotrzymania przez pozwanych warunków udzielenia kredytu. Spłacanie kredytu kwotami mającymi wymiar jedynie symboliczny nie stanowi bowiem dotrzymywania warunków umowy.

Skorzystanie z prawa do wypowiedzenia kredytu przez bank powoduje, że po upływie terminu wypowiedzenia stosunek prawny kredytu ulega rozwiązaniu, a kredytobiorca ma obowiązek spłaty kredytu wraz z odsetkami i innymi kosztami (w tym prowizją), w dniu rozwiązania umowy (upływu terminu wypowiedzenia), jeśli kredyt został mu wcześniej wypłacony.

Uznając zatem, iż powództwo jest w pełni uzasadnione zarówno co do zasady jak i wysokości, Sąd uwzględnił w całości żądanie powodowego banku i zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 118.076,86 zł.

O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 - 2⁴ kc zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 10 lutego 2020 roku do dnia zapłaty.

W niniejszej sprawie pozwani wnieśli o rozłożenie należności na raty, jednakże nie podali deklarowanej kwoty możliwej spłaty.

Zgodnie z art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Zastosowanie art. 320 kpc, regulującego przywołaną powyżej instytucję postępowania cywilnego, ma charakter wyjątkowy, a zatem może mieć miejsce jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Decydując o rozłożeniu zasądanego w wyroku świadczenia na raty należy odpowiednio wyważyć interesy obu stron, a zatem należy mieć na uwadze także słuszny interes wierzyciela. Wierzyciel winien mieć bowiem pewność, że świadczenie, jakkolwiek odsunięte w czasie, zostanie spełnione w przewidzianym terminie. W konsekwencji dłużnik winien przynajmniej uwiarygodnić w wysokim stopniu, że będzie w stanie (oceniając rzecz rozsądnie) spełnić świadczenie w ratach, których liczbę, wysokość i terminy płatności ustali Sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. Rozłożenie świadczenia na raty ma także na celu uchronienia dłużnika od postępowania egzekucyjnego poprzez umożliwienie mu wykonania wyroku w sposób dobrowolny.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki do rozłożenia zasądanego zależności na raty. Z oświadczenia o stanie majątkowym pozwanych z dnia 22 września 2020 r. (k.46-49) wynika, iż oboje pozwani pracują za wynagrodzeniem po 1.923 zł netto miesięcznie, nie posiadają żadnych wartościowych składników majątku ani oszczędności, natomiast posiadają inne zadłużenie z ratą miesięczną w wysokości 2.500 zł. Natomiast w piśmie również datowanym na dzień 22 września 2020 r. (k.44-45) pozwani wskazują jednak że pozwany P. K. nie pracuje od lipca 2018 r., ponadto mieszkają oni wraz z dziećmi u brata pozwanego i nie posiadają żadnego majątku. W tej sytuacji przy kwocie wierzytelności przysługującej powodowi, sytuacja pozwanych nie daje żadnej gwarancji wykonania wyroku bez wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego, a więc celu któremu przyświeca regulacja wynikająca z art. 320 kpc. Pozwani też nie przedstawili żadnych okoliczności ani tym bardziej dowodów, że będą w stanie spłacać powoda ratalnie. Sami w złożonym wniosku nie zadeklarowali nawet możliwej w ich ocenie kwoty spłaty. W konsekwencji rozłożenie zasądanego świadczenia na raty w niniejszej sprawie naruszałoby uzasadnione interesy powoda, który zostałby pozbawiony odsetek za opóźnienie. Rozłożenie zasądanego świadczenia na raty na podstawie art. 320 kpc ma bowiem ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (tak uchwała Sądu Najwyższego z 15.12.2006

r., III CZP 126/06). A zatem skoro obecny stan majątkowy pozwanych nie daje gwarancji, że deklarowane raty będą płacone, Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanych w przedmiocie rozłożenia świadczenia na raty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód wygrał sprawę w całości, zatem pozwani obowiązani są zwrócić poniesione przez niego koszty postępowania. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 11.321 zł, na co składa się kwota poniesionej przez powoda opłaty od pozwu w wysokości 5.904 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 5.400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika zostało ustalone na podstawie w § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U z 2018 r., poz. 265). Sąd tym samym nie znalazł podstaw do skorzystania z uprawnienia wynikającego z art. 102 kpc w zakresie nieobciążania kosztami procesu.

SSO Alina Gąsior

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanej I. K. z pouczeniem.

SSO Alina Gąsior